

Sygn. akt V KK 45/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)

SSN Dariusz Świecki

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

Protokolant Barbara Kobrzyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika,
w sprawie **T. S. i Z. S.**

skazanych z art. 289 § 2 kk i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 września 2013 r.,

kasacji, wniesionych przez Prokuratora Generalnego oraz obrońców T. S. i Z. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 16 stycznia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 31 marca 2009 r.

1) uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż. w odniesieniu do kwalifikacji prawnej i wymiaru kary orzeczonej wobec T. S. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,

2) oddała kasacje obrońców T. S. i Z. S. jako oczywiście bezzasadne,

3) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego Z. S. w części go dotyczącej, skazanego T. S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego zwalnia, zaś wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji Prokuratora Generalnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 31 marca 2009 r. T. S. został uznany za winnego popełnienia wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi ustalonymi osobami czynu z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 279 § § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Apelacje od tego wyroku wniósł T. S. oraz jego obrońca i po ich rozpoznaniu Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 16 stycznia 2012 r. zaskarżone orzeczenie - w odniesieniu do tego oskarżonego- utrzymał w mocy.

Od wyroku tego kasację w trybie art. 521 § 1 k.p.k. na korzyść skazanego T. S. wniósł Prokurator Generalny.

Zarzucił temu wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego- art. 433 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k. - polegające na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku sądu I instancji, wydanego z naruszeniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 106 i art. 107 § 1 k.k. wskutek wadliwego uznania, że oskarżony T. S. zarzucanych mu czynów określonych w pkt 3 i 6 części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w Ż., dopuścił się w warunkach recydywy wskazanej powyżej, pomimo braku przesłanek do przyjęcia, że popełnił on zarzucane mu czyny w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w tym przepisie.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w zakresie pkt 2 jego części dyspozytywnej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temuż Sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, jakkolwiek wniosek o uchylenie w całości zaskarżonego na korzyść T. S. wyroku, w świetle charakteru postawionych temu rozstrzygnięciu zarzutów, jest zbyt daleko idący. Dostrzegł to zresztą występujący na rozprawie kasacyjnej prokurator, modyfikując pisemny wniosek skargi w kierunku uchylenia wyroku Sądu Okręgowego, ale jedynie w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanych skazanemu czynów oraz wymiaru kary za te czyny orzeczonej. W sytuacji, kiedy z treści zarzutów skargi kasacyjnej wynika, że kwestionowana jest dająca się wyodrębnić część zaskarżonego orzeczenia, nie ma potrzeby wydawania orzeczenia kasatoryjnego wobec jego całości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r. sygn. akt II K.K. 180/09, LEX nr 550464, a nadto Kodeks postępowania karnego- Tom II, Komentarz do art. 425 k.p.k., Paprzycki Lech K. (red.), Grajewski Jan, Steinborn Sławomir, Warszawa 2013). W realiach niniejszej sprawy taka sytuacja ma właśnie miejsce, gdyż autor kasacji podnosi w niej jedynie zarzuty związane z nieprawidłową kwalifikacją przypisanych skazanemu czynów poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że popełnione one zostały w warunkach określonych w art. 64 § 1 i 2 k.k. Uznanie zasadności skargi w tak sformułowanym zakresie zaskarżenia czyniłoby zatem zbędnym uchylenie rozstrzygnięcia w całości, skoro powodem tej decyzji były jedynie problemy związane z wadliwością prawnego obrazu przypisanych skazanemu występów. Naturalną konsekwencją tego stanu rzeczy jest potrzeba rozważenia przez Sąd *ad quem*, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, również kwestii związanych z wymiarem orzeczonej kary, skoro poprzednio została ona orzeczone przy bezpodstawnym przyjęciu popełnienia przestępstwa w okoliczności tak obciążającej, jaką jest powrót do przestępstwa. Oczywistą rację ma zatem autor kasacji, że w sytuacji zatarcia skazania, a to niewątpliwie nastąpiło w odniesieniu do wyroku przyjętego za podstawę do ustalenia recydywy (wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 czerwca 1993r.), przyjęcie działania w warunkach art. 64 § 1 i 2 k.k. stanowi rażącą obrazę tego przepisu, a nadto art. 106 k.k. Fakt zatarcia powyższego skazania przeoczył również Sąd odwoławczy, przez co nie dokonał korekty orzeczenia Sądu I instancji, które z powodu rażącego naruszenia prawa było rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k. i

z mocy tego przepisu wymagało ingerencji w postępowaniu apelacyjnym z urzędu, niezależnie od podniesionych w środkach odwoławczych zarzutów.

Nie powielając zatem oczywiście słusznej argumentacji faktycznej i prawnej zawartej w kasacji Prokuratora Generalnego, zaskarżony wyrok należało uchylić, ale jedynie w zakresie kwalifikacji prawnej i wymiaru kary orzeczonej wobec T. S. i sprawę tylko w tym zakresie przekazać Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

O wydatkach związanych z rozpoznaniem kasacji Prokuratora Generalnego Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z treścią przepisu art. 638 k.p.k.